

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om jagten.

(Lovforslaget (nr. 67) findes i tillæg A. sp. 777, fremsættelsen i tidenden sp. 1235).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Holger Eriksen: Jagtlovskommissionen har brugt mere end 6 år til at gøre sit arbejde færdigt. Der er ingen grund til at falde i forargelse derover; fra alle sider er det nemlig erkendt, at vi har en god jagtlov i Danmark, hvormed ikke være sagt, at den ikke kunne være endnu bedre.

Betænkningen fra kommissionen konkluderer i et udformet lovforslag, som den højtærede landbrugsminister ganske naturligt har gjort til sit. Jeg er også af den opfattelse, at kommissionen har gjort et dygtigt arbejde, som der er grund til at være taknemlig for. Men når landsretssagfører Rudolf Sand i Dansk Jagttidende gør gældende, at det må være en selvfølge, at man også ved lovens behandling på rigsdagen — hvilket vel skal være folketinget — respekterer det mellem jæger og naturfredningsvenner indgæede kompromis, må jeg tage afstand. Det er nu engang folketinget og ikke kommissioner, der er lovgivende i landet. Må jeg i samme forbindelse gøre opmærksom på, at ganske vist taler jeg for mit parti, men partiet finder ikke, at lovforslaget indeholder politisk stof. Partiet har derfor heller ikke taget standpunkt til de mange enkeltheder og vil heller ikke gøre det som parti.

Skulle man fordybe sig i disse enkeltheder, ville den i forretningsordenen ansatte tale-tid langtfra være tilstrækkelig, men da den samme forretningsorden advarer imod, at man beskæftiger sig med dem, skal jeg i det væsentlige give afkald derpå. Noget andet er, at de sikkert vil give anledning til ret langstrakte forhandlinger i det udvalg, der vil blive nedsat.

Jeg skal nøjes med at fremføre nogle mere almindelige principielle synspunkter.

Først og fremmest angående sammenhængen mellem ejendomsretten og jagtretten. Feudaltiden var jo kendetegnet ved, at jagtretten på bønderbrugene var forbeholdt godsejerne. Det var den tid, hvor

en bonde ikke måtte være i besiddelse af skydevåben, og hvor han kun måtte holde hund, hvis hundens ene ben var hugget af. Denne feudaltidens mentalitet har præget jagtlovgivningen så langt ind i vor tid, at jeg personlig kan erindre, at denne lov var et meget alvorligt politisk spørgsmål særlig på Sjælland med de store godser.

Med bestemmelsen om, at jagtretten ikke kunne afstås for mere end 10 år, forsvandt de fleste af disse rester. Denne bestemmelse er imidlertid delvis blevet omgået gennem de såkaldte jagtfredningsservitutter, som navnlig statsskovvæsenet har benyttet sig af, når det frasolgte jordarealer. Det betød ikke, at sælgeren forbeholdt sig jagten, men kun, som navnet siger, at der ikke måtte jages på de pågældende områder. Set fra et jagtligt synspunkt var det meget fornuftigt med disse servitutter, og køberne tog vel heller ingen skade derved, idet man må regne med, at prisen blev ansat derefter. Men ud fra en principiel vurdering er bestemmelsen forkastelig som en rest fra en svunden tid, og jeg er derfor glad ved, at det på initiativ fra husmandsforeningerne bliver ændret til kun at gælde i 10 år, ligesom grundejerne nu i sådanne tilfælde kan forlange eksisterende servitutter afløst, naturligvis mod erstatning.

Straks efter, at man således har fastslået, at ejendomsret og jagtret hører sammen, rejser sig imidlertid det modsatte spørgsmål, nemlig om enhver i alle tilfælde skal have lov til at jage på sin ejendom, som han lyster, og om han ikke derved i mange tilfælde krænker naboernes ret. Jeg tænker ikke her på jagten på almindelige landbrugs-ejendomme, men på de tilfælde, hvor et stort antal personer hver for sig har et mindre skifte i en rørmose eller en skov, hvor det ved vildtpleje ville være muligt at oparbejde en stor fasanbestand, men hvor den enkelte, der muligvis kun ejer et skifte på få tønder land, vil være i stand til at decimere denne bestand.

Man har rørt ved det i § 29, hvori det siges, at landbrugsministeren kan forlænge eller forkorte jagttiden for sådanne velarronderede områder, når $\frac{3}{4}$ af lodsejerne, som tillige har jagtretten på $\frac{3}{4}$ af området areal, anmoder derom, og det anbefales af jagtrådet. Det er et skridt i den rigtige retning, men en forlænget fredningstid hindrer